

متن پرسش

سلام علیکم: ما می دانیم که اگر کسی توبه کند خداوند مهربان نه تنها تمام خطاهای او را می بخشد بلکه آنها را تبدیل به حسنات نیز می کند و نباید از رحمت خداوند مایوس شد ولی در این بین مسئله دیگری هست فرض کنید کسی تا ۴۰ سالگی عمرش را هدر داده به قول استاد مطهری اگر در این دوره (قبل از سی سالگی) که تعبیر می کنند به دوره شکوفایی روح، انسان از نظر علمی و معنوی محروم بماند یک زیانی است که نمی شود گفت در سنین بزرگی و در پیری جبران شدنی باشد (کتاب تعلیم و تربیت) افرادی مانند امام خمینی (ره) در سن ۳۲ سالگی عمیق ترین کتاب عرفانی را نوشته اند. آیت الله بهجت (ره) تا این سن به مقامات عالی رسیدند درست است که ما قرار نیست آنها بشویم، ما باید خودمان باشیم و در عالم انسانی خود وسعت پیدا کنیم ولی آیا می شود بعد از چهل سالگی همه کاستی ها را جبران کرد و مسیری را که امثال امام (ره) و آیت الله بهجت (ره) رفتند را تا قبل از مرگ طی کنیم؟ در حالی که اولاً معلوم نیست که فرصتش را داشته باشم، ثانیاً روح انعطاف و قابلیت خودش را تا حد زیادی از دست داده و مصداق آن حکایت خارکن مولوی شده است.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: وقتی طرف در تجربه‌ی ۴۰ سال فرورفتن در غفلت و گناه را داشت و حال به خود آمد؛ معلوم است که زمینه‌هایی داشته که حضرت حق دست او را گرفته و به همین جهت می‌تواند ره صدساله را یک‌شبه طی کند! و لذا خداوند به همان معنایی که می‌فرماید: «انّ الله یحب المتقین» می‌فرماید: «انّ الله یحب التّوّابین». موفق باشید